

РЕШЕНИЕ

№ 25659

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 29.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Елеонора Попова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2783** по описа за **2026** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/. Образувано е по касационна жалба, подадена от Б. М. П., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния представител адв. В. К. – САК срещу Решение по АНД № 194/16.01.2026 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 112 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № КПК-НП-126/ 26.08.2025 г., издадено от председателя на Комисията за противодействие на корупцията, с което на основание чл. 24, ал. 1, чл. 53 във вр. чл. 27 ЗАНН и чл. 115, ал. 1 и чл. 120, ал. 1 от ЗПК на жалбоподателя е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лева за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК.

В касационната жалба се развиват доводи за неправилност и необоснованост на решението на СРС, като се твърдят съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните разпоредби. Касаторът твърди, че СРС не е изтъквал правилно приложимата материалноправна норма и неправилно е приел, че „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД е държавно публично предприятие. Допълва, че от своя страна това го е довело до неправилния извод, че той е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от Закона за противодействие на корупцията(отм.), като член на орган на управление или контрол на общински или държавни публични предприятия. В жалбата се посочва, че държавните предприятия са юридически лица на публичното право, създадени със закон или постановление, които имат стопанска или

управленска функция, а не социална услуга. Навежда се още, че държавните болници са търговски дружества, лечебни заведения по смисъла на чл. 5 от Закона за лечебните заведения, които са ЮЛ, но не са държавни предприятия., тъй като не са създадени „предприятия“ със закон, не управляват държавно имущество от името на държавата, не извършват стопанска дейност по смисъла на ЗПК, а обществена здравна услуга и като такива те не попадат в дефиницията на ЗПК. Според касатора, систематичното място на т. 50 в чл. 6 от ЗПК показва, че законодателят е разграничил държавните предприятия от търговските дружества с държавно участие. Счита, че приравняването на държавните предприятия към държавните болници е разширително тълкуване на нормата, което е в ущърб на адресата, което е забранено в публичното право. Жалбоподателят твърди, че квалифицирането на болницата като „държавно предприятие“ е съществено процесуално нарушение, тъй като води до прилагане на неотнормирани правен режим, налагане на неправомерни задължения и нарушаване на принципите на законосъобразност, предвидимост и правна сигурност. В жалбата са наведени и подробни аргументи досежно неприложимостта на останалите хипотези, предвидени в разпоредбата на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК. Отбелязва се, че „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД не е включено в посочените от нормата бюджетни организации по смисъла на чл. 13, ал. 4 от Закона за публичните финанси(ЗПФ), нито е друго ЮЛ, което е бюджетна организация по смисъла на § 1, т. 5 от ЗПФ. Накрая, жалбоподателят посочва, че не е представител на държавата в орган на управление и контрол по смисъла на чл. 23, ал. 3 от Закона за публичните предприятия(ЗПП) и не носи административнонаказателна отговорност по смисъла на ЗПК. Претендира разноски за двете съдебни инстанции.

Ответната страна – Председателят на Сметната палата на Република България, като правоприменик на Комисия за противодействие на корупцията, чрез процесуалния си представител гл. юрк. А. М., в съдебно заседание на 29.05.2026 г. оспорва касационната жалба, като посочва, че дружеството „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД представлява публично предприятие по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗПП и е вписано в списъка, публикуван на страницата на Агенцията за контрол в публичните предприятия(Агенция за публичните предприятия и контрол). Досежно това дали жалбоподателят е независим член, ответникът по касация отбелязва, че Б. М. е бил санкциониран в качеството си на член на управителния орган – съвета на директорите, както е посочено в наказателното постановление. Подкрепя изводите на въззивния съд, като моли неговото решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар и претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на оспореното съдебно решение, като счита, че същото следва да бъде потвърдено.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства /арг. чл. 218 във вр. с чл. 220 от АПК/.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства, преценени поотделно и взети в тяхната съвкупност, доводите на страните и посочените касационни основания в жалбата, Административен съд София - град, VI-ти касационен състав, прие за установено следното: касационната жалба е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване, от процесуално легитимиран субект, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

В оспореното решение въззивният съд, въз основа на събраните доказателства е установил

фактичката обстановка, като е приел, че на 03.06.2025 г. в дирекция „Публичен регистър“ на КПК била направена проверка на получените и вписаните в регистрационните дневници ежегодни декларации за имущество и интереси на лицата, които са задължени по реда на ЗПК да подават ежегодни декларации за придобито имущество, доходи, дадени обезпечения и т.н., в срок до 15 май на текущата година. При тази проверка било установено, че жалбоподателят П. не е подал такава декларация в срока по закон, тъй като той бил член на съвета на директорите на „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД. При установяването на тези обстоятелства, М. Т.-М. съставила АУАН на жалбоподателя П., който му бил връчен срещу подпис на 27.06.2025 г. На базата на АУАН, Наказващият орган издал оспореното наказателно постановление № КПК-НП-126/26.08.2025, издадено от А. С. Председател на Комисията за противодействие на корупцията /КПК/, с което на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 115 и чл. 120, ал. 1 от ЗПК, за нарушение на чл. 52, ал. 1, т. 2, вр. чл. 49, ал. 1, т. 2 от ЗПК на Б. М. П., с ЕГН [ЕГН], е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1600 лева (818.06 евро).

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил наказателното постановление. За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от материално компетентни лица по смисъла на закона и че съдържат всички изискуеми реквизити, като при издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Посочената фактическа обстановка се установява по безспорен и категоричен начин от събраните писмени и гласни доказателства, СРС правилно ги е кредитирал и настоящият състав също счита, че следва да се кредитират.

Съдът приема, че актовете са съставени от компетентни длъжностни лица и при липса на съществени нарушения на процедурата. Приема се осъществен състав на адм. нарушение както и допустимост на жалбата. Настоящият състав на съда споделя изцяло мотивите в процесното решение относно допустимостта на жалбата както и относно нейната основателност, респ. законосъобразност на процесното предупреждение. Намира, за правилен извода, че АУАН и НП съдържат надлежно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено.

Правилно е установено, че за жалбоподателя, който е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 50 от ЗПК, тъй като е член на СД на „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД, и като такъв е следвало да подаде декларация по чл.49, ал.1, т.2 от ЗПК до 15 май за предходната 2024 година. Това е било дължимо поведението за подаване на такава. Чл.6, ал.1, т.50 от ЗПК предвижда, че лица, заемащи публични длъжности са и: „членовете на управителните органи на икономически обособените лица и структурни единици по чл. 13, ал. 4 от Закона за публичните финанси, както и управителите и членовете на органите на управление или контрол на общински или държавни публични предприятия и ръководителите на техните териториални подразделения, както и на други юридически лица, които са бюджетни организации по смисъла на § 1, т. 5 от допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси“. Действително, „Национална специализирана болница за физикална терапия и рехабилитация“ ЕАД е 100% държавно дружество, а членовете на СД управляват неговите активи и финанси и то попада в категорията „публично предприятие“. Съдът не възприема тезата на касатора, че като независим член на СД не е бил длъжен да подава декларация. Правилно се приема в процесното решение, че всички членове на СД на общински и държавни предприятия, се считат за лица, заемащи публични длъжности, което задължава членовете на СД да подават предвидените в ЗПК декларации за имущество и интереси пред КПК и да спазват правилата за избягване на конфликт на интереси. Правилно е възприето в решението, че жалбоподателят попада в хипотезата на чл.6,

ал.1, т.50 от ЗПК и като такова лице е задължен да подава декларация, в която следва да фигурират данни за имущество и интереси, съобразно разпоредбата на чл. 51, ал. 1, т.1-7, т. 10, т. 13-16, в срока по чл.52, ал.1, т.1 от ЗПК, с което е осъществил състава на чл. 115, ал. 1 от ЗПК. По тези съображения правилен е извода, че нарушението не е маловажно, защото декларация не е подадена до приключване на административно наказателното производство. Задължението за подаване на годишна декларация по чл.49,ал.1,т.2 ЗКП е от изключителна важност за прозрачността при управлението на държавните предприятия и неизпълнението му е с такава степен на обществена опасност която съответства на наложената санкция.

По изложените съображения, решението се явява правилно и жалбата следва да бъде отхвърлена. Претендират се разноси от ответника и такива следва да се присъдят при изхода на спора в размер на 100 евро за юриск. възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 1 пр.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 16.01.2026 г. по НАХД № 13456/2025 г. по описа на СРС, 112-ти състав;

ОСЪЖДА Б. М. П., ЕГН [ЕГН], да заплати на Комисията за противодействие на корупцията сума в размер на 100 /сто/ евро, разноси по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.